

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักกฎหมายที่ใช้ในการพิจารณาพยานหลักฐานในคดีอาญาใช้หลักเกณฑ์ตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 เป็นหลักเกณฑ์ทั่วไป เพื่อพิจารณาพยานหลักฐาน ไม่ว่าจะเป็นพยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคล แต่เนื่องจากถ้อยคำตามตัวบทใน มาตรา 226 นั้น มีปัญหาในการตีความ เนื่องจากความไม่ชัดเจนแน่นอนในถ้อยคำของกฎหมายโดยเฉพาะในเรื่องของการ “เกิดขึ้น” กับการ “ได้มา” ว่ามีความหมายเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ เพราะโดยหลักกฎหมายที่ใช้กันทั่วไปมิได้มีการแบ่งแยกหลักการดังกล่าวแต่อย่างใด¹

เมื่อพิจารณาความเห็นของนักกฎหมายหลายท่าน จะเห็นได้ว่าแนวความคิดของการตีความถ้อยคำในบทบัญญัติมาตรา 226 ดังกล่าว สามารถแบ่งแยกออกได้เป็นสองแนวทางด้วยกัน คือ

แนวทางแรก มีความเห็นว่า ในเรื่องของถ้อยคำแม้ตัวบทจะใช้คำว่า “เกิดขึ้น” ก็ตาม แต่ก็มีความหมายเป็นเช่นเดียวกับการ “ได้มา” ซึ่งพยานหลักฐานนั้น มิได้มีการแบ่งแยกหลักเกณฑ์ออกจากกันแต่ประการใด หากมีการแสวงหาพยานหลักฐานของเจ้าหน้าที่ด้วยวิธีการที่มิชอบด้วยกฎหมาย พยานหลักฐานที่ได้มาก็ย่อมไม่สามารถที่จะรับฟังได้ และ

แนวทางที่สอง มีความเห็นว่า การ “เกิดขึ้น” กับวิธีการ “ได้มา” ซึ่งพยานหลักฐานมีความหมายที่แตกต่างกัน โดยหลักการตามแนวความคิดนี้มีความเห็นว่า พยานหลักฐานทุกชนิดที่มีคุณค่าในเชิงพิสูจน์และเป็นประเด็นแห่งคดีแล้ว พยานหลักฐานนั้นก็ย่อมสามารถที่จะรับฟังได้เสมอ แม้วิธีการของการได้มาซึ่งพยานหลักฐานนั้นจะไม่ถูกต้องตามกฎหมายก็ตาม

ซึ่งการที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 ของไทยใช้คำว่า “เกิดขึ้น” จากการกระทำอันมิชอบนี้ทำให้เกิดปัญหาว่า จะนำไปใช้ตัดพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นและ

¹ จรัญ ภักดีธนากุล, คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยานหลักฐาน, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร: จีวรจักรพิมพ์, 2551), น. 266.

มีอยู่โดยชอบก่อนแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ไปใช้วิธีการที่ไม่ชอบในการแสวงหาได้มาด้วยหรือไม่ ตัวอย่างเช่น พยานหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ได้มาจากการค้นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เคยมีคำพิพากษาฎีกา² ตัดสินว่ารับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ ไม่ต้องห้ามรับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226

รวมถึงกรณีพยานหลักฐานที่ได้มาจากการอาศัยความรู้จากข้อมูลหรือถ้อยคำของบุคคลที่เกิดขึ้นโดยมิชอบ เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายผู้ต้องหาจนให้การรับสารภาพ คำให้การรับสารภาพนั้นเกิดขึ้นโดยไม่ชอบรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ แต่ในคำให้การรับสารภาพ บอกให้รู้เบาะแสว่าได้นำเอาอาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิดหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดไปซ่อนไว้ที่ไหน เก็บไว้กับใคร พนักงานสอบสวนก็ตามไปยึดอาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิดและทรัพย์สินที่ได้ไปจากการกระทำความผิดมาโดยมีหมายค้นถูกต้อง พยานหลักฐานดังกล่าวนี้ต้องห้ามรับฟังตามมาตรา 226 หรือไม่ โดยแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาฎีกาและความเห็นส่วนใหญ่ของนักกฎหมายไทยเห็นกันว่าไม่ต้องห้ามรับฟัง เพราะไม่ได้เกิดขึ้นหรือเกิดจากการกระทำที่มิชอบ และมีใช้ได้มาจากการกระทำโดยมิชอบโดยตรง

นอกจากปัญหาในเรื่องการตีความบทบัญญัติมาตรา 226 และขอบเขตของการบังคับใช้กฎหมายในส่วนของพยานวัตถุ พยานเอกสารที่ได้มาจากการกระทำที่มิชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่บทบัญญัติตามมาตรา 226 ไม่เปิดช่องให้ศาลใช้ดุลพินิจที่จะรับฟังโดยจะตัดพยานหลักฐานนั้นทั้งเป็นการเด็ดขาด โดยไม่มีข้อยกเว้นไว้ให้เลย เป็นผลทำให้กฎหมายไทยในเรื่องนี้อยู่ในสภาพที่เคร่งครัด เมื่อเวลาจะใช้บังคับก็ใช้อย่างเคร่งครัดจนไม่มีทางที่จะผ่อนปรนให้ยืดหยุ่นเหมาะสมแก่สภาพการณ์ของเหตุการณ์ได้เหมือนในกฎหมายที่เป็นอยู่ในระบบสากล ตัวอย่างเช่น คำพิพากษาศาลจังหวัดอุดรธานี คดีหมายเลขแดงที่ 2358/2542³ ได้วินิจฉัยประเด็นการค้นยาเสพติดในเวลากลางวัน ศาลได้วินิจฉัยว่าอำนาจค้นโดยไม่ต้องมีหมายค้นตาม พ.ร.บ. ยาเสพติด มาตรา 14 ดังกล่าวไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญมาตรา 238 โดยศาลได้วินิจฉัยต่อไปด้วยว่าการค้นในคดีนี้ก็ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 92 วรรคแรก (4) เพราะไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน เนื่องจากจำเลยไม่มีพฤติการณ์ที่จะเคลื่อนย้ายเมทแอมเฟตามีนออกจากที่เกิดเหตุ และปัญหาต้องวินิจฉัยข้อสุดท้ายว่า พยานหลักฐานที่ค้นพบในที่เกิดเหตุนำมาอ้างเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยทั้งสามมีผิดได้หรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 บัญญัติว่า

² คำพิพากษาฎีกาที่ 5144/2548

³ คดีหมายเลขดำที่ 2043/2541

พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มีได้เกิดจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น และให้สืบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยาน เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีอำนาจตรวจค้นที่เกิดเหตุโดยไม่มีหมายค้นของศาล ดังนั้น พยานหลักฐานต่างๆ ที่ค้นพบเนื่องจากการตรวจค้น จึงเป็นพยานหลักฐานที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่อาจนำมาอ้างเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยทั้งสาม แม้จำเลยที่ 2 จะให้การรับสารภาพ ก็ไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ คดีนี้ศาลพิพากษายกฟ้องจำเลยทั้งสามและให้ทั้งจำเลยทั้งสามระหว่างอุทธรณ์ ส่วนของกลางริบ

คำพิพากษานี้แสดงให้เห็นถึงการใช้มาตรา 226 อย่างเคร่งครัดจนเกินไป โดยให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในเคสสถานเป็นอย่างมาก จึงปฏิเสธไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากการค้นในที่รโหฐานโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะเป็นการค้นโดยไม่มีหมายของศาล ซึ่งถ้าไม่มีการอุทธรณ์หรือฎีกาและทำให้คำพิพากษานี้ถึงที่สุด จะเกิดผลเสียหายต่อกระบวนการยุติธรรมอย่างมาก เพราะคดีนี้เป็นคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งเป็นคดีที่มีผลกระทบหรือมีความร้ายแรงต่อประชาชนอย่างมาก และเป็นคดีที่มีผลกระทบต่อสังคมโดยรวม การไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากการกระทำโดยไม่ชอบทำให้ต้องปล่อยตัวผู้กระทำความผิดไป ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการควบคุมอาชญากรรมและการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ผลเสียที่เกิดขึ้นกับสังคมจะรุนแรงกว่าผลดีที่จะไปปรามเจ้าหน้าที่บ้านเมืองให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย

หากยึดถือหลักการที่ว่าต้องตัดพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายทุกกรณีออกไปแล้ว ก็อาจถูกกล่าวได้ว่าเป็นการให้น้ำหนักต่อทฤษฎีในเรื่องการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน (Due Process Model) มากเกินไป จนไม่ได้สัดส่วนกับทฤษฎีป้องกันและควบคุมอาชญากรรม (Crime Control Model) อย่างสมดุลและเหมาะสม กฎหมายในเรื่องนี้จึงมีความเคร่งครัดเกินไป ไม่เหมือนกับกฎหมายที่เป็นอยู่ในระบบสากล ดังเช่นกฎหมายของประเทศอังกฤษที่ให้อำนาจแก่ศาลในการใช้ดุลพินิจที่จะรับฟังหรือไม่รับฟังพยานหลักฐานใด เงื่อนไขสำคัญที่ต้องคำนึงคือ พฤติการณ์ที่ได้มาซึ่งพยานหลักฐานนั้นด้วย ศาลอาจใช้ดุลพินิจไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบ หากศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าการรับฟังพยานหลักฐานจะกระทบต่อความเป็นธรรมในการพิจารณาคดี ทั้งนี้เพื่อเป็นการให้ความเป็นธรรมทั้งฝ่ายโจทก์และจำเลย อีกทั้งยังเป็นการป้องกันมิให้ฝ่ายโจทก์ได้เปรียบในเชิงคดี อันเป็นผลมาจากการได้มาซึ่งพยานหลักฐานโดยมิชอบซึ่งทำให้จำเลยเสียเปรียบในการต่อสู้คดี

อย่างไรก็ตาม บทตัดพยานหลักฐานตามมาตรา 226 นี้ยังมีข้อเสียที่สำคัญเรื่องการพิจารณาพยานที่เป็นพยานหลักฐานสืบเนื่อง (consequential evidence) หรือพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่มีชอบที่จะพิจารณาตามหลักผลไม้ของต้นไม้ที่เป็นพิษ (fruit of the poisonous tree) ของประเทศสหรัฐอเมริกาด้วย กล่าวคือ หากพิจารณาได้ความว่า พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลก็ตาม ที่ได้มาด้วยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็ต้องห้ามมิให้รับฟังโดยเด็ดขาด ซึ่งในบางกรณีแล้ว พยานหลักฐานที่ได้มาด้วยวิธีการที่มีชอบนั้น อาจมีความจำเป็นที่ศาลควรรับฟังเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมได้ หากศาลจะต้องตัดพยานหลักฐานทุกกรณีที่ได้มาโดยมิชอบแล้ว กฎหมายย่อมมีความเคร่งครัดเกินไป เพราะตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาเอง ที่สร้างหลักเกณฑ์เรื่องผลไม้ของต้นไม้ที่เป็นพิษนี้ขึ้นมา ยังมีการยกเว้นได้

ดังนั้น เนื่องจากบทบัญญัติในมาตรา 226 มีความไม่ชัดเจนในถ้อยคำทำให้เกิดปัญหาในการตีความโดยเฉพาะในเรื่องของการ “เกิดขึ้น” กับการ “ได้มา” ว่ามีความหมายเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ และขอบเขตการใช้กฎหมายในกรณีพยานวัตถุ พยานเอกสารที่ได้มาจากการกระทำโดยมิชอบ รวมถึงเพื่อไม่ให้กฎหมายในเรื่องนี้อยู่ในสภาพที่เคร่งครัดจนเกินไปจนเกิดความเสียหายต่อกระบวนการยุติธรรม ดังนั้นในการพิจารณาการรับฟังพยานหลักฐาน ตามมาตรา 226 จึงได้มีการเปลี่ยนแปลง แก้ไข เพิ่มเติม ในหลักการบางประการ ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะเรื่องการรับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำที่มีชอบ ซึ่งได้บัญญัติหลักขึ้นมาใหม่ในมาตรา 226/1⁴ ว่า ให้อำนาจศาลที่จะใช้ “ดุลพินิจ” รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบได้

โดยบทบัญญัติของมาตรา 226/1 ดังกล่าวได้วางหลักเกณฑ์ไว้ดังนี้ ว่า “ในกรณีที่ความปรากฏแก่ศาลว่า พยานหลักฐานใดเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ หรือเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานหลักฐานนั้น เว้นแต่การรับฟังพยานหลักฐานนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อการ

⁴ มาตรา 226/1 เพิ่มเติมโดยมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2551, ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 125 ตอนที่ 30 ก วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2551.

อำนวยความสะดวกมากกว่าผลเสียอันเกิดจากผลกระทบต่อมาตรฐานของระบบงานยุติธรรมทางอาญาหรือสิทธิเสรีภาพพื้นฐานของประชาชน

ในการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลพิจารณาถึงพฤติการณ์ทั้งปวงแห่งคดี โดยต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ดังต่อไปนี้ด้วย

- (1) คุณค่าในเชิงพิสูจน์ ความสำคัญ และความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานนั้น
- (2) พฤติการณ์และความร้ายแรงของความผิดในคดี
- (3) ลักษณะและความเสียหายที่เกิดจากการกระทำโดยมิชอบ
- (4) ผู้ที่กระทำการโดยมิชอบอันเป็นเหตุให้ได้พยานหลักฐานมานั้นได้รับการลงโทษหรือไม่เพียงใด

จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติมาตรา 226/1 เป็นหลักการใหม่ที่กำหนดขึ้นเพื่อให้เกิดความชัดเจนแก่การรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญา โดยผลของบทบัญญัติในมาตรา 226/1 วรรคหนึ่งนี้ได้วางหลักว่า พยานหลักฐานใดเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ หรือเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ รับฟังไม่ได้ แต่มิได้เป็นหลักเคร่งครัดตายตัว เปิดโอกาสให้ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจที่จะรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าว โดยอาศัยข้อยกเว้นนี้ได้อย่างกว้างขวาง สามารถใช้ดุลพินิจปรับใช้กฎหมายให้เหมาะสมและเข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นรายกรณีได้ หากการรับฟังพยานหลักฐานนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกยุติธรรมทางอาญามากกว่าผลเสียจากการที่ยอมรับฟังที่มีต่อมาตรฐานกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและสิทธิเสรีภาพพื้นฐานของประชาชน ซึ่งในการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าว ให้ศาลพิจารณาถึงพฤติการณ์ทั้งปวงแห่งคดี โดยต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ในการพิจารณาใช้ดุลพินิจ

ทั้งนี้ จึงควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ในการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานตามบทบัญญัติในมาตรา 226/1 วรรคสอง ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อันเป็นข้อยกเว้นของหลักการไม่รับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ หรือเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ เพื่อให้สามารถทราบถึงความหมายของปัจจัยต่างๆ ในการใช้ดุลพินิจ และแนวทางในการบังคับใช้กฎหมายในมาตรานี้ได้อย่างสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย

1.2 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาข้อยกเว้นของหลักการไม่รับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ และพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1 เปรียบเทียบกับหลักกฎหมายต่างประเทศ และวิเคราะห์ความหมายรวมถึงแนวทางการใช้ข้อยกเว้นของหลักการดังกล่าว

1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาที่มาและหลักเกณฑ์ของหลักการไม่รับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ และพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1
2. เพื่อศึกษาลักษณะของพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ และพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1
3. เพื่อทราบความหมายของปัจจัยต่างๆที่ศาลนำมาพิจารณาในการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ และพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1 โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ
4. เพื่อทราบแนวทางการใช้ข้อยกเว้นของหลักการรับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ และพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1

1.4 สมมติฐานของการศึกษา

ปัจจัยต่างๆที่นำมาพิจารณาในการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ และพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1 ยังไม่

มีความชัดเจนเพียงพอ หากนำหลักกฎหมายต่างประเทศมาพิจารณาเทียบเคียง จะทำให้เกิดแนวทางพิจารณาของศาลไทยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) เป็นการศึกษา ค้นคว้าจากตำรา หนังสือ บทความในวารสาร กฎหมายที่เกี่ยวข้องและคำวินิจฉัยของศาล ตลอดจนการสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบที่มาและหลักเกณฑ์ของหลักการไม่รับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ และพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1
2. ทำให้ทราบลักษณะของพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ และพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1
3. ทำให้ทราบความหมายของปัจจัยต่างๆที่ศาลนำมาพิจารณาในการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบและพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1 และในกฎหมายต่างประเทศ
4. ทำให้ทราบแนวทางการใช้ข้อยกเว้นของหลักการรับฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบและพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1